

Door dik en dun

Door: **Rob Oostveen**

www.roboostveen.com

Mijn naam is John, John van Buren. Ik ben al ruim 14 jaar samen met Kim. Gelukkig samen, mag ik wel zeggen. Kim is bijna net zo oud als ik en ziet er perfect uit. De maatjes 90-60-90 worden verregaand benaderd. En dat, nadat ze mij twee kinderen heeft gebaard, of ik haar, maar daarover straks meer. Onze dochter heet Rosalie en is 10 jaar en onze zoon heet John-John en is acht. We hebben elkaar leren kennen aan het eind van mijn studie. Ik ben nu gynaecoloog. Maar of ik gelukkig ben met mijn beroep, daar ben ik nog steeds niet uit en dat wisselt per patiënt.

Tegen het eind van mijn middelbare school moest ik voor een verdere studie een keuze maken. Dat viel voorwaar niet mee. Op jonge leeftijd droomde ik altijd van doktertje spelen. Welke beelden ik daarbij had ben ik inmiddels kwijt, maar ik weet nog wel dat er meestal veel meisjes in die dromen voorkwamen. In mijn tienerjaren ben ik een praktijk begonnen in doktertje spelen, dat wil zeggen ik bracht mijn dromen in praktijk. Er was niemand die een vrouw zo teder kon onderzoeken als ik, vond ik. Door handoplegging kon ik al voelen wat er aan de hand was, dacht ik. Mijn handen verrichtten wonderen, weet ik. De alternatieve geneeskunde is toen eigenlijk door mij uitgevonden. Met zachte hand wist ik de vrouwtjes steeds de meest opwindende geluiden te ontlokken, wat mijn leeftijdsgenoten, voor zover ze die geluiden opvingen, tot de meest banale uitspraken verleidde. Dat gaf mij bijna nog meer genot dan het echte handwerk. Maar dat succes had ik niet altijd. Ik herinner me Annette nog. Een vrouw met alle onderdelen in overvloed en op de juiste plaatsen voor het grijpen. Ze had als bijnaam “de Utrechtse trampoline”. We hadden een groot studentenfeest en ik moest nog een partner versieren, want met lege handen naar zo’n feest, dat zou mijn imago ondermijnen. Op dus naar ons plaatselijke reservoir, de verpleegstersflat. Daar zaten de dames in de ontmoetingsruimte, klaar om gekeurd en meegenomen te worden. Dat klinkt misschien wat banaal, en dat was het ook. Maar vergeet niet, dat speelde ruim 25 jaar geleden, toen was alles nog anders! En daar zat Annette. Ik was vroeg, zodat ik nog iets te kiezen had. Dan wilde ik Annette wel eens proberen, al was het maar voor een avondje (en misschien nog een nacht). Tijdens het feest paste ik mijn handopleggingen toe op vrijwel alle plaatsen die daarvoor in aanmerking kwamen. Gelukkig was mijn ritssluiting van goede kwaliteit. Aan het eind van het feest zou ik haar naar de flat terugbrengen. Op de parkeerplaats, in mijn zesdehands eendje, dacht ik nog even snel een opwarmertje te regelen en dook ik met mijn handen onder haar truitje. Waarop Annette zei: “Als je me lief vindt, laat me dan nu uitstappen.” Ik vond haar niet lief, wel geil, dus ik gaf nog even wat gas bij. Maar dat had ik verkeerd ingeschat. Ze wilde gewoon uitstappen en mij niet meer zien. Een klap in mijn gezicht bracht me weer bij kennis en daar zat ik, met een broek die veel te strak en een broekriem die veel te laag zat. Gelukkig hadden ze toen nog geen #metoo!

Het waren vooral deze praktijklessen, die voor een belangrijk deel mijn uiteindelijke beroepskeuze, de specialisatie tot gynaecoloog, hebben bepaald. Op de voorlichtingsdag van de universiteit werd bij gynaecologie gezegd, dat een gynaecoloog de vrouwen hielp bij het zwanger raken, hen daarbij begeleidde als er complicaties optraden en de vrouwen ook hielp bij alles wat er met hun vrouwelijkheid aan de hand kon zijn. Achteraf moet ik zeggen, dat ik die uitleg verkeerd geïnterpreteerd heb.

Mijn keuze voor gynaecologie bracht echter niet wat ik ervan verwacht had. Het beeld dat ik in mijn jonge en studenten jaren had opgebouwd van de vrouwelijke helft van onze samenleving, bleek in de praktijk nou niet echt representatief te zijn geweest. De vrouwelijke medemens kent heel wat varianten, waar ik mij bij mijn beroepskeuze onvoldoende van bewust was.

Maar veel wordt goedge maakt door Kim. Zij was en is een plaatje en ik mag graag met haar showen. De vaak jaloezische blikken van mijn collega's maken mijn verkeerde beroepskeuze meer dan goed. Wie had dat kunnen denken, toen ik Kim voor het eerst zag. Het was op een zaterdagavond in een sociëteit, zo tegen het einde van mijn studie. Ik was inmiddels 27 jaar en wilde nu wel eens een volgende stap in mijn leven maken.

Kim stond aan de bar met een vriendin, en ik kon mijn ogen niet van haar afhouden. Dat moet ze al snel gemerkt hebben, want ze kwam zelf naar mij toe en vroeg: "Je staat me zo aan te kijken, ik heb toch niets van je aan?" "Nu nog niet", zei ik, "maar als we straks getrouwd zijn alles!" Ze barstte in lachen uit en zo is het begonnen. Maar het ging niet meteen van een leien dakje. We hadden een studentenfeest waar de alcohol rijkelijk vloeyde; wat anders! Er werd veel gedanst en ook ik liet mij niet onbetuigd. Ik kan heerlijk genieten van vrouwelijk schoon en zeker als ik tijdens het dansen mijn handen daarmee goed kan vullen. Kim kon dat niet waarderen. Toen ik haar thuis bracht kreeg ik de boodschap mee, dat ze mij niet meer wilde zien omdat ik meer oog had voor anderen dan voor haar. Ik moest er nog even aan wennen dat vrouwen erg bezitterig kunnen zijn. De volgende dag ging ik met een grote bos bloemen naar het huis waar zij woonde. De deur werd opengedaan door Elise, ook een plaatje om te zien. "Hoi John", zei ze. "Wat kom je nu met die bloemen doen?" "Die zijn voor Kim." "Ik geloof dat ze nog op bed ligt, ik zal ze wel naar haar toe brengen." En zo bleef ik voor de deur staan. Een paar tellen later kwam ze met de bloemen terug. "Kim wil ze alleen maar houden als jij belooft dat je haar voortaan met rust laat." Ik stond even perplex. Dat kon toch niet waar zijn. Mijn grootste liefde zou mij niet meer willen zien? Ik pakte de bos bloemen en knakte er een aantal om. "Geef ze nu maar aan Kim," zei ik tegen Elise. "Maar waarom breek je er dan een paar af?" "Ik denk dat ik deze belofte ook wel zal breken," was mijn antwoord. Een paar dagen later zag ik Kim weer en ze lachte besmuikt. "Wat ben je toch een drol," zei ze en vanaf dat moment was alles weer goed.

Ik ben nooit gevallen voor vrouwen die zich hebben laten oppimpen, waarbij de typisch vrouwelijke onderdelen al dan niet kunstmatig tot geile proporties werden opgeklapt. Als ik zin in vlees heb, dan ga ik wel naar de slager. Mijn ideale vrouw voldoet aan de criteria van mijn K3-formule: een leuk **Koppie**, een vrolijk **Karakter** en vooral een lekker **Kontje**! En dat was allemaal onderdeel van het complete Kim-pakket.

We trouwden al vrij snel na onze eerste ontmoeting en al dan niet beïnvloed door mijn vakgebied, de kinderwens kwam er snel achteraan. Door mijn brede ontwikkeling wist ik niet alleen hoe je kinderen moest maken, maar ook hoe je de kans op een jongen of een meisje kon vergroten. En dat werkte. Voor een meisje, wat natuurlijk mijn eerste wens was, moest je in de periode op het hoogtepunt qua vruchtbaarheid "het" veel doen en er een uitgebreide sessie aan weiden. Voor een jongentje werkt dat omgekeerd. Je moet een dag of tien even geen gemeenschap hebben, je zaad flink opsparen en dan op het toppunt van haar vruchtbaarheid erop en erover zonder enig voorspel of ander gedoe. Die aanpak heeft alles te maken met de kracht of juist de zwakte, van het mannelijk zaad. De vrouwelijke sappen hebben, al in dat stadium, de neiging de mannelijke cellen te doden. Dus je moet als een speer die overdaad aan zaad aan die sappen voorbij spuiten om een jongen te kunnen maken. Kijk jij nu voortaan ook met andere ogen naar mannen die alleen jongens hebben of alleen meisjes?

De zwangerschap verliep daarna alsof Kim ervoor geboren was om kinderen te krijgen. Misschien had ze als draagmoeder een eigen business kunnen opzetten. Tel daar mijn vakkennis en praktijkervaring bij op en ons gezinnetje was compleet en gelukkig.

Ondanks de twee kinderen was Kim heel zuinig op haar figuur. Alles moest strak blijven en ieder rolletje, dat zich leek aan te kondigen, werd met harde hand bestreden in de sportschool. Ik stond aan haar zijde om haar vooral mentaal daarbij te ondersteunen. Mijn eigen figuur, dat wat geprononceerder neigde te worden, kreeg daardoor en door mijn zware beroep, niet alle aandacht die het verdiende. Heel veel bukken en voorover hangen, daar worden de buikspieren erg zwak van, toch!

Het was een vast ritueel op de zondagavond. Dan ging Kim op de weegschaal. Vorige week slaakte ze een gilletje, ze was drie pond aangekomen. Vanavond was het weer zover, de weegschaal sprak en

het gillette van vorige week werd nu een gil. Er was weer drie pond bijgekomen. Ging de leeftijd zich ermee bemoeien of had ze iets onder de leden?

Het gegeven van die 6 pond extra in twee weken bleef niet alleen aan Kim maar ook aan mij knagen toen ik insliep.

Het was een snikhete dag. Zo'n dag waarop de mensen zich letterlijk en figuurlijk ontboezemen. Alle gêne valt dan van hen af. Met ieder zonnestraaltje krimpen de kledingstukken. Zo'n dag dat je lekker op een terrasje zou willen zitten en alleen maar naar mensen wilt kijken. Of eigenlijk niet eens op een terrasje, maar gewoon op een bankje net voor de ingang van het ziekenhuis. Daar kun je je urenlang amuseren. De patiënten en bezoekers paraderen daar voorbij in een variëteit, die een enkele mens zelf niet kan bedenken, maar die je daar wel werkelijkheid ziet worden. De evolutie heeft zich niet uitsluitend bezig gehouden met het vervolmaken van Gods specimen.

In mijn -veel te korte- pauze, met een bakje koffie en een verrukkelijk zonnetje, zat ik de bezoekers van ons ziekenhuis te observeren. Je moet de nieuwe trends van je toekomstige clientèle natuurlijk wel op het netvlies hebben. Ik had nu maar een kwartiertje pauze, maar ik had hier eigenlijk een vrije dag voor moeten nemen. De eerste persoon die mij opviel was een schrikbarend mager meisje, eentje van de anti-obees klasse. De botten zochten zich een weg door de huid naar buiten en kon je met een scherp oor weerbarstig horen rammelen. Zo'n meisje was op weg naar een verschrompelende baarmoeder en dus naar onvruchtbaarheid (ja, ik bekijk het natuurlijk allemaal vanuit mijn eigen discipline) of misschien nog erger. Ze bofte gewoon dat er weinig wind stond, want voor het zelfde geld had ze al in de platanen gehangen. Ze liep met haar hoofd gebogen mistroostig richting ziekenhuis. Misschien wel richting weer een slecht bericht. Je vraagt je dan af waar het mis is gegaan met haar zelfbeeld. Als ze nog meer afvalt blijven er alleen nog maar botten over.

Niet veel later verscheen een echtpaar waar de pondjes antiritmisch probeerden de salsa te dansen rond de broekriem en de borsten. Zowel de man als de vrouw waren hard op weg de zorgverzekering aan forse budgetoverschrijdingen te helpen. De vrouw duwde een wandelwagen voort met daarin een meisje van rond de 3 jaar, schat ik even grofweg, met een verrukkelijke bak frites met mayonaise op schoot, waar ze met dikke, vette vingertjes in zat te graaien. Aan het kind was te zien dat dit niet haar eerste bak frites met mayonaise was. Nog even en de wandelwagen moet met een aandrijfmotor worden uitgerust.

Maar soms wordt het oog ook aangenaam getroffen, want daar kwam iets moois aan. Een koket juweeltje voor het oog van rond de twintig. Misschien op iets te hoge hakken, wat weer toekomstige business was voor mijn collega die onder andere artrose aan de voeten behandelde. Ze had een rank figuurtje, leuk koppie met lang blond haar, een lekker, geprononceerd, grijpgraag kontje, een jaloersmakend platte buik en ach, dat was nou jammer. Persoonlijk vind ik twee trotse puntjes, ook al staren ze je niet meer direct in het gezicht maar tasten ze de omgeving van je mannelijkheid af, met de puurheid van moeder natuur te appreciëren boven twee ingebrachte stress ballen. Maar verder was deze verschijning een verademing tussen alle andere spelings der natuur. Het was er echt zo eentje waar je liever in zit dan in de zorgverzekering.

Terwijl ik even richting ingang keek, waar zwaar zieke patiënten met infuuswagentjes hun misschien wel laatste sigaret stonden te inhaleren, kwam een man naar buiten strompelen met een voet in het gips. Op dit gips hadden of zijn kinderen, of een aan de coke geraakte straatartiest, een poging gedaan het ziekenhuis-wit te vervangen door zoveel mogelijk verschillende kleuren en ontblootte vrouwen, waarbij het resulterende kunstwerk hevig vloekte met de "plakplaatjes" op zijn borst en armen.

Voor ik mijn laatste slok koffie kon innemen, kwam er een vrouw aan die haar gewicht op een thuisweegschaal niet zou kunnen opnemen zonder bij de benedenburen in de kamer te belanden. Met heftige bewegingen werden haar benen een voor een naar voren gegooid, zodat zij langzaam steeds dichterbij de ingang van het ziekenhuis kon komen. Daarbij maakten de bovenbenen niet

alleen een onsmakelijk schurend geluid, de wrijving van die benen bracht nogal wat warmte voort, ik zag er geloof ik al een beetje rook van afkomen. Als een man daar nu op zou kruipen, ervaart zijn piemelaar dezelfde sensatie als een worstje dat op de barbecue ligt. Deze vrouw was werkelijk kolossaal. Zo kolossaal, dat ze volgens mij verplicht ingeschreven staat bij het kadaster en ook vast een eigen postcode heeft. Nee, dit is nou niet echt wat je noemt een "hebbedingetje". Je vraagt je af hoe zo'n vrouw in haar bed kan komen. Op mijn netvlies verschijnt dan het beeld dat ze op het randje van haar bed gaat zitten, haar BH los maakt en haar bed laat vollopen!

Bij het zien van zoveel wonderlijke wezens word ik altijd geïnspireerd en denk ik wel eens dat ik dichter of schrijver had moeten worden. Zo kwam het volgende versje meteen in mij op:

Ik heb een heel zwaar leven
Ieder pondje blijft aan mij kleven
Dat is misschien geen gezicht
Maar met heel mijn gewicht
Kan ik jou wel heel veel van mijzelf geven

Als gynaecologie mij op een dag toch te veel wordt, dan ligt hier misschien een nieuwe uitdaging. Maar goed, ik had wel weer even genoeg variatie gezien, het was tijd voor mijn volgende patiënt.

Op deze dag dus, dat de mussen dood van het dak en de kleren van het lijf vielen, op deze dag kwam mijn assistente om de hoek van de deur. "Je hebt een nieuwe patiënt", zei ze zachtjes, "ze is een beetje, uhh stevig." Zij kende mijn afkeer van zwaarlijvige personen, die zonder enig gevoel van zelfrespect zichzelf zo vol vraten, dat het vinden van bepaalde lichaamsdelen zelfs voor een ontdekkingsreiziger als Columbus een hele uitdaging zou zijn geweest.

"Laat haar maar komen," zei ik, "als ze tenminste door de deur kan". Mijn assistente sloot gniffelend de deur en even later ging die weer open en werd mijn spreekkamer even bloot gesteld aan een soort van zonsverduistering. Een sumoworstelaar zou verbleken bij het aanschouwen van deze vrouw!

Het bleek dus die vrouw te zijn, die eerder al schurend en rokend aan mijn kopje koffie voorbij kwam zwoegen. Ze was op haar manier gekleed voor deze snikhete dag. Het bovenlijf, al kon je niet goed zien waar dat ophield en het onderlijf begon, werd omgeven door een paar vierkante meter dunne textiel, dat met enig gevoel voor understatement kan worden omschreven als haar hemdje. Zo'n variant met dunne bandjes, die het textiel ophielden, zodat alles wat eronder zat niet meteen aan het daglicht werd blootgesteld. De beha had een vrije dag genomen en wat ik als borsten meende te herkennen, hadden de strijd tegen de zwaartekracht al lang opgegeven. Zelfs een kameel, die 6 maanden in de woestijn had doorgebracht, zou zich voor zulke bulten schamen. Maar omdat haar tepels onder haar navel hingen, kwam zij waarschijnlijk in aanmerking voor een gratis optrek ingreep. Het hemdje moet of in de uitverkoop als laatste zijn overgebleven of al enkele decennia geleden gekocht zijn, terwijl het niet de eigenschap had om mee te groeien met de koopster. Het corpus delicti werd gedomineerd door dominante cholesterollen, die makkelijk hadden kunnen worden gebruikt las stootkussens langs een schaatsbaan. Het ensemble werd gecompleteerd door een rokje. Een rokje? Alles is relatief. Het rokje was tegen alle verwachtingen in nog net niet opengescheurd en het was kort genoeg om de volle omvang van haar benen een overrompelende indruk te laten maken. Ik vroeg mij af met welke pneumatische hoogstandjes het lijf in dit rokje was geperst. De hoeveelheid opbollend en zichtbaar vlees werd opgevulld door een wild assortiment aan fantasieloze "plakplaatjes". Sommige leken wat uitgerekt, maar die zullen er al wel een tijdje op gezeten hebben en met het oppervlak zijn meegegroeid. Het had eigenlijk veel van mislukte graffiti.

Ik kan soms heel uitbundig genieten van mijn fantasieën over vrouwen. Prachtige, zinnenprikkelende wezens, die mij met het minste al om hun pink kunnen winden.

Maar voor vrouwelijke sumoworstelaars heb ik te weinig ruimte in mijn fantasieën. Als ik aan zulke vrouwen zou denken, dan zou mijn mannending zich als een wormpje in de plooiën van mijn scrotum terug trekken. Nee, deze vrouw paste dus echt niet in mijn beeld van de ideale schoonheid. En dan de gedachte dat in en om dit lichaam een schier oneindige hoeveelheid bacteriën, mee-etters en

schimmels verstoppertje kunnen spelen zonder ooit ontdekt te worden. Zou hier nog darmflora aanwezig zijn of is er eerder sprake van een darmoerwoud? En het gaat hier ook niet meer om 90-60-90, maar om 320-380-350, en dat ligt ver buiten mijn bevattingsvermogen.

Komen vrouwen echt van Venus? Hoe heeft deze zo'n afstand kunnen overbruggen? Ik ben er zeker van, er is een groot verschil tussen een hemellichaam en een hemels lichaam. Het bewijs staat hier voor me.

Dit alles speelde een luttele seconde door mijn hoofd. Ik kreeg al spijt van mijn beroepskeuze bij de gedachte dat ik misschien straks wel in dat overweldigende berglandschap op ontdekkingsreis moest om een of andere kwaal te achterhalen.

"Goedemiddag, dokter", klonk een raspand geluid uit de richting van de vrouw. Nog roker ook, dacht ik meteen. Hoe zou ze eruit gezien hebben als ze niet had gerookt?

"Waar zal ik gaan zitten?" Precies, daar was ik al bang voor.

"Dat hangt ervan af," zei ik gevat, "of u bij mij moet zijn. Waarom bent u hier"? Mooi, daarmee had ik weer even tijd gewonnen.

"Ik heb last van mijn onderbuik." Ook dat nog, dat wordt dus een diepgravend onderzoek, waarbij ik op plekken moet komen waar ik eigenlijk te weinig diepgang voor heb.

"Wat voelt u dan zo en ongeveer waar?"

"Ik ben al enige tijd niet meer ongesteld geweest en voel mij niet zo lekker en nu heb ik ook nog vreemde steken in mijn onderbuik."

Zou ze zwanger kunnen zijn? En waarvan dan? Of zou het kunstmatige inseminatie geweest zijn?

"Hoe oud bent u?" Dit moet ik wel vragen want ik kan met geen mogelijk haar leeftijd inschatten.

"26 jaar."

Daar word ik even stil van.

"Bent u getrouwd?" Mijn nieuwsgierigheid won het.

"Nee, dokter, maar ik heb wel een vriend."

Ik probeer mij een beeld te vormen van hoe die vriend eruit zou kunnen zien.

"En doet u het vaak met uw vriend."

Als ze "ja" zegt, dan wil ik niet weten hoe ze het doen.

"Zo af en toe, maar de laatste tijd minder."

"Hoe lang heeft u dat gevoel al?"

"Al een maand of zo."

"En sindsdien doet u het minder of niet meer?"

"Inderdaad, dokter."

"U bent, vind ik, wel iets te zwaar. Heeft u daar veel last van?" Domme vraag natuurlijk, maar je moet vriendelijk blijven, het is een patiënt.

"Dat valt wel mee, dokter, eigenlijk alleen echt als ik moet lopen."

"U zit dus veel op een dag."

"Dat vind ik het prettigst."

Als ik het niet dacht. Nog even een beetje doorvragen.

"Wat eet u zoal?"

"Oh, dat is heel verschillend. Ik hou vooral van wat pittige dingen, zoals gebakken spek, snacks, worst, chips en zo. Groenten en fruit vind ik maar niks, is zo'n flauwe hap. Een gevulde koek gaat er ook altijd in. Het moet ook makkelijk klaar te maken zijn, want ik kan niet lang in de keuken staan."

"Maar vindt u niet dat uw eetpatroon wat ongezond is?" Dit moet ik vragen van de zorgverzekering.

"Ach dokter, je leeft maar één keer en daar moeten we elke dag van genieten. Dus waarom zou ik minder eten of dingen eten die ik niet lekker vind?" Dat krijg je als de zorgpremies genivelleerd worden.

"U heeft dus niet veel beweging?"

"Hoe zou ik veel beweging moeten hebben, dat valt voor mij niet mee."

Nee, lijkt mij ook beter zo, want dan slijten de dijen minder.

En nu op naar de confrontatie. "Maar u begrijpt toch, dat u zo steeds dikker wordt?"

“Jawel, maar daar ben ik al aan gewend.” Hier kan zelfs een psycholoog niet tegenop.

“En nu heeft u buikklachten?”

“Inderdaad, een soort steken in de onderbuik.”

De onderbuik, dus niet de maag. Is het toch mijn terrein. Jammer. We gaan verder.

“Dan gaan we daar eens een kijkje nemen. Doet u uw rokje maar uit en ga dan maar op de onderzoekstafel liggen”.

Ik mag toch aannemen dat het ziekenhuis goed verzekerd is voor bedrijfsschade.

Ik haalde diep adem, het onderzoek kon beginnen. Op weg naar de baarmoeder. Ik was wel even bang dat de dijen door het schuren tijdens het lopen nog een temperatuur zouden hebben, waardoor ik er mijn vingers aan zou kunnen branden.

“Mevrouw, kunt u uw benen iets uit elkaar doen!” Ze reageert niet, ik zal het iets duidelijk vragen:

“Mevrouw, kunt u uw benen iets verder uit elkaar doen”.

“Ik heb ze al uit elkaar gedaan!”

Nou, daar heb ik dan niets van gemerkt. Dan wordt het weer het echte handwerk, bijna net zoals vroeger, alleen nu met veel meer kracht. Had ik nu toch de sportschool maar wat vaker bezocht.

Tot mijn stomme verbazing zie ik aan de binnenkant van haar linkerzij ook nog een plakplaatje zitten.

Op deze zij heeft ze een foto van George Clooney laten tatoeëren met als ondertitel “GC was here!”

Sommige mensen kennen helemaal geen schroom. Misschien moet er in het brandwondencentrum al een plaats voor GC gereserveerd worden. Gelukkig heeft ze op haar rechterzij nog ruimte om daar alsnog een tatoeage te laten plaatsen, bijvoorbeeld van een grafzerk met als onderschrift “Ter nagedachtenis aan GC!”

Dan nu eens kijken waar de schaamlippen beginnen. Ik ga voorzichtig met mijn spatel voorwaarts, even wat heen en weer bewegen en wat opzij duwen.

Het is natuurlijk wel onpraktisch dat de eendenbek-tang maar in één maat leverbaar is. Ik breng de beschikbare tang wat omzichtig aan. Ik probeer de eendenbek de ingang te laten openen. Ik gebruik mijn ellebogen om wat meer ruimte te creëren. Ook hierbij mis ik het sportschoolbezoek. Maar de aanhouder wint. Ik nader nu de ingang en kan een eerste blik naar binnen werpen.

Ik krijg de neiging iets te roepen om te kijken of ik een echo terug krijg. Intussen zie ik wel een voorwerp tegen de baarmoeder aan liggen. Nou kan ik haar wel eerst langs de röntgenafdeling laten gaan, maar zulke grote foto's kunnen ze daar niet maken en om nu meteen een heel fotoalbum bij elkaar te laten knippen is niet zo gunstig voor het ziekenhuisbudget. Dan dus toch maar even zelf verder graven.

Ik stuit dus op iets hards. Voorzichtig probeer ik mijn tangetje eromheen te krijgen en zie, wat ik nu naar buiten trek is een KI-buisje. Dat maakt veel duidelijk. Die vriend was toch niet helemaal dom. Die dacht liever mijn hand erin dan mijn toekomst!

Met het verwijderen van dit buisje zou ik de kern van het probleem moeten hebben opgelost. De pijnlijke buik zal nu wel verdwijnen. Er is nu weer ruimte genoeg voor een leuk gezinnetje.

Maar één ding is zeker, tegen de tijd dat zij moet bevallen ben ik op wereldreis.

Ik werp nog een laatste blik in het diepe om zeker te weten dat er geen andere oneffenheden meer aanwezig zijn. Ik pak een zaklamp en kruip op mijn ellebogen vooruit, intussen enkele stalactieten en stalagmieten ontwijkend. Maar het is alsof een magneet kracht op mij uitoefent, ik word steeds dieper naar binnen gezogen.

En dan, klats, haar dijen slaan dicht en ik word volkomen klem gezet. Ik krijg geen adem meer, ik kan ook niets meer horen. Ik probeer met mijn ellebogen mij af te zetten en achteruit te kruipen, maar het lijkt of ik steeds verder naar binnen word gezogen. Ik schop met mijn benen, ik probeer om hulp te roepen, ik krijg een complete paniekaanval en alles word zwart voor mijn ogen. Zou mijn leven hier dan eindigen?

“John, John, wakker worden!”

Wat, hoe, waar ben ik? Was dat de stem van Kim?

“John, wakker worden.”

Inderdaad, ik lig in bed, naast Kim; naast wie anders.

“Had je een angstige droom, schat? Je lag zo te trappen en te schreeuwen.”

Een droom? Een nachtmerrie zal je bedoelen. Maar dat kan ik haar beter niet vertellen. Goh, wat heb ik allemaal meegemaakt. Het leven van een gynaecoloog is allesbehalve eenvoudig noch saai.

“John, wat was er nou? Wat heb je gedroomd?”

“Wat zei je gisteravond ook al weer, was je wéér 3 pond aangekomen?”